

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: MUDr. J.N.,** proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6.2.2012, č.j. KrÚ 7911/2012/ODSHI/14,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic jako správního orgánu I. stupně (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o přestupcích“).

Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 18.04.2011 v době okolo 21:01 hodin jakožto řidič motorového vozidla tovární značky Toyota Rav4, rvz „X“, překročil

na silnici I/37 v katastru obce Čeperka (v km 37,39 u Opatovické elektrárny ve směru jízdy na Pardubice) v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost 90 km/hod. o 72 km/hod., tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o 50 km/hod. a více. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,-- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,-- Kč. V žalobě uvedl žalobce žalobní body, které byly obsaženy v částech II., III. bod A), III. bod B), III. bod C) žaloby, přičemž žalobní body v těchto částech žaloby obsahují dále uvedené námitky žalobce.

Proti rozhodnutí magistrátu, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše zmíněného přestupku, podal žalobce dne 6.12.2011 odvolání. Následně dne 3.2.2012 mu bylo doručeno opravné usnesení, kterým byly správním orgánem I. stupně opraveny zjištěné nesprávnosti prvostupňového rozhodnutí. K opravě dle výslovného vyjádření správního orgánu došlo z moci úřední, ale oprava reagovala přesně na žalobcovu argumentaci uvedenou v odvolání, jenž se týkala vnitřní rozpornosti rozhodnutí. Proti opravnému usnesení podal žalobce dne 17.2.2012 odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto, a to z důvodu, že „takovýto postup je zřejmým obcházením zákona s cílem obejít odvolací rozhodnutí zhojením chyb v rámci opravného usnesení, ačkoliv v uvedeném případě nebyly splněny pro opravné usnesení zákonné podmínky“. Již dne 6.2.2012 bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného a v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jaké je faktické znění napadeného rozhodnutí, tj. zda bez opravy uvedené v opravném usnesení nebo již s opravou. Navíc bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 6.2.2012 (žalobce zřejmě mylně uvedl v žalobě datum 6.2.2022) a teprve v pátek 3.2.2012 mu bylo doručeno opravné usnesení. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí na opravné usnesení odkazuje i za situace, kdy fakticky nevyčkal běhu odvolací lhůty, ani o podaném odvolání proti uvedenému usnesení do dnešní doby nerozhodl a presumoval správnost opravného usnesení, aniž by se dále odvolacími námitkami týkajícími se vnitřní rozpornosti rozhodnutí vůbec zabýval. Část III. bod A: není vůbec zřejmé, jaké rozhodnutí je potvrzováno a současně jaké odvolání se rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje zamítá. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, což potvrzuje i odůvodnění žalovaného rozhodnutí na str. 2, kde se uvádí, že správní orgán I. stupně vydal dne 18.11.2011 rozhodnutí, do kterého v zákonné lhůtě podal obviněný odvolání, přičemž však žalobce do žádného rozhodnutí ze dne 18.11.2011 odvolání nepodával.

Část III. bod B. žaloby: žalovaný vydal napadené rozhodnutí v době, kdy nebylo ani nemohlo být zřejmé, jaké skutečné znění původního rozhodnutí prvoinstančního orgánu – zda s opravou či bez opravy rozhodnutí a zda se s opravou rozhodnutí měl možnost seznámit a dále, zda změna rozhodnutí, tj. opravné usnesení, nabyla právní moci, respektive zda proti ní nebyl podán opravný prostředek. Správní orgán provedl opravu rozhodnutí nikoli z moci úřední, ale až na základě žalobcova odvolání. Takový postup je v rozporu s § 87 správního řádu, obchází zákon, když správní orgán může v rámci autoremedury dle § 87 správního řádu změnit nebo zrušit své rozhodnutí, jen pokud plně vyhoví odvolání. Postup použitý žalovaným je v rozporu s principy správního řádu a zásadou legality, když § 70 správního řádu lze použít pouze pro opravy zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí, což v tomto uvedeném případě bylo porušeno, neboť zcela zřejmě nejde pouze o zřejmé nesprávnosti, které byly usnesením změněny. Měněny byly údaje, které byly pro rozhodnutí

„klíčové“, tj. v uvedeném případě použití jiného ustanovení právního předpisu a změna charakteru komunikace. Není možné měnit obsah rozhodnutí. V případě žalobce došlo ke změně obsahu rozhodnutí, když v opravném usnesení byl měněn právní předpis, podle kterého rozhodoval správní orgán, ze zákona o silničním provozu na zákon o přestupcích, a dále se mění charakter komunikace, na které mělo k přestupku dojít, z dálnice na silnici. Takový postup zakládá důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování správního orgánu. Napadeným usnesením se mění odůvodnění rozhodnutí v jeho fakticky stěžejní části, týkající se objektu přestupku, a i objektivní stránky. Postup správního orgánu po podání odvolání stanoví přesně § 88 správního řádu, který nedává správnímu orgánu jinou možnost, než plně vyhovět podanému odvolání a rozhodnutí změnit nebo předat spis odvolacímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Pouze odvolací správní orgán může napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce dále uvedl, že do doby podání této žaloby nebylo o jeho odvolání proti opravnému usnesení rozhodnuto. Žalované rozhodnutí považuje žalobce za nicotné, neboť odkazuje a vychází z rozhodnutí, které dle jeho názoru vůbec nebylo vydáno, a pokud bylo vydáno, nebylo žalobci doručeno, což je závažné procesní pochybení v řízení. K tomu žalobce uvádí názor, že v odůvodnění žalovaného rozhodnutí je uvedeno, že dne 2.2.2012 vydal správní orgán I. stupně opravné usnesení, kterým byly opraveny zřejmé nesprávnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž podle názoru žalovaného tyto nepřesnosti vznikly při vyhotovování prvoinstančního rozhodnutí a nemají vliv na jeho zákonnost, avšak není zřejmé, jaké opravné usnesení ze dne 2.2.2012 má žalovaný na mysli, když žalobci bylo doručeno pouze opravné usnesení ze dne 1.2.2012 a proti němu podal řádné odvolání. Vedle toho sám žalovaný hodnotí, že nepřesnosti, které vznikly při vyhotovování prvoinstančního rozhodnutí, nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tím de facto předjímá správnost opravného usnesení a odnímá žalobci možnost opravného prostředku proti němu, vyjadřuje již předem, jak by o opravném prostředku rozhodl, krátí žalobce na jeho právech podat odvolání. Tím, že žalovaný nevyčkal výsledků odvolacího řízení o opravném usnesení a rozhodnutí vydal přesto, že není zřejmé, jaké bylo rozhodnutí v době, kdy o něm rozhodoval, a ve svém rozhodnutí odkazoval na závěry opravného usnesení, které dle jeho označení neexistuje, respektive nebylo žalobci doručeno, porušil ustanovení o řízení takovým způsobem, že rozhodnutí je nezákonné, dokonce popřípadě je i nicotné.

Část III. bod C: žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami vznesenými v odvolání, některými námitkami se zabýval pouze velmi povrchně, odkazem na odůvodnění prvoinstančního orgánu. Žalobce se nezabýval námitkou neprovedení náležitého důkazního řízení, ve kterém by bylo prokázáno, kdo předmětný automobil v době, kdy překročil rychlost, skutečně řídil, a spokojil se s důkazy, které nejsou průkazné a jsou rozporné. Předně se nevypořádal s námitkou, že ve vozidle cestovalo více osob, což je stěžejní pro zjištění osoby, která vozidlo skutečně řídila. K navrhovanému důkazu výsledkem druhého zasahujícího policisty a provozovatele vozidla k počtu cestujících osob se vůbec nevyjádřil a převzal plně závěry prvoinstančního orgánu, kdy ovšem jediný vyslechnutý policista Vaníček si již na tuto okolnost nevzpomínal. Žalovaný se jen vyjádřil k výsledkům druhého nevyslechnutého zasahujícího policisty a provozovatele vozidla, když dle názoru žalovaného nemohou jejich výpovědi „nijak přispět“, když policista prý musel mít výhledové poměry téměř shodné s videozáznamem, což je nepodložené tvrzení, neboť nevyslechnutý policista prokazatelně vnímal celou situaci z jiného pohledu i úhlu, než je pořízený záznam, a navíc ji vnímal svými

smysly – očním kontaktem, tedy kvalitněji, než je pořízený záznam, navíc automobil měl tónovaná skla, což výrazně snižuje kvalitu videozáznamu. K vyjasnění rozporu o počtu cestujících osob ve vozidle, k dalším rozhodujícím okolnostem – viditelnost v době zastavení vozidla, pohupování vozidla, pohyb ve vozidle po zastavení, jednání svědka Vaníčka, se žalovaný vůbec nevyjadřuje. Žalovaný v rozhodnutí účelově zcela ignoruje dobu 20 vteřin (okamžik mezi zhasnutím brzdových světel a rozsvícením interiérového světlíka) a tvrdí, že se žalobce nemohl přemístit na místo řidiče, neboť pokud by k tomu došlo, musela by přesouvající těla zakrýt ve zpětném zrcátku zobrazující se interiérové světlo. Zcela však vypouští dobu 20 vteřin, kdy byla ve vozidle tma, interiérové světlíko nesvítilo a výměna osoby na místě řidiče nemohla být nikterak vizuálně zřetelná. Žalovaný se tak vyhýbá argumentaci žalobce, respektive se nevypořádává s argumenty, proč došlo k rozsvícení stropního interiérového světla, např. tím, že by byl ve vozidle uvnitř pohyb a následkem tohoto pohybu by došlo k aktivaci tohoto světla, např. zavaděním o spínač. Rovněž se žalovaný nevypořádal s otázkou, že výměna na místě řidiče mohla být již pouze dokončována v době, kdy „světlíko svítlo“, a tedy započata výrazně dříve a uskutečněna v době, kdy interiérové světlíko nesvítilo, tedy v rozmezí 21:01:43 hodin – 21:02:03 hodin. Nemůže obstát ani tvrzení, že by v interiéru vozidla bylo vidět, jak dochází k výměně osoby, neboť tato „premisa“ se vztahuje na dobu, kdy svítlo interiérové světlíko, a nikoli na dobu, kdy vozidlo zastavilo a byla ve vozidle tma. Žalovaný se nevyjádřil k dalším odvolacím námitkám, že uvedené vozidlo nebylo ohledáno, že žalovaný vychází z obecných zkušeností s vozidly obdobných typů, tyto však neuvádí, přitom typ vozidla je specifický a může mít jinou interiérovou úpravu. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, na základě jakých skutečností se v rozhodnutí uvádí, že volant do prostoru vozidla dost vyčnívá a ubírá místo pro zaměňovací manévry, když nezkoumal, v jaké poloze se konkrétně nacházel v rozhodné době a v jaké poloze se nacházelo sedadlo řidiče. Dále se nevyjádřil žalovaný k tomu, že měl ustanovit znalce za účelem posouzení, zda uvedená výměna osoby na místě řidiče v rámci interiéru vozidla bez toho, aniž by se to nějak projevilo při pohledu na vozidlo z vnějšku, tj. např. zhoupnutím vozidla, vychýlením do strany, je možná či nikoli. Nevyjádřil se k námitce, že si správný orgán měl vyžádat vyjádření výrobce, zda je toto vozidlo konstruováno na možnou záměnu řidiče s jinou spolucestující osobou uvnitř vozidla, nezabýval se námitkou nezjištění velikosti vnitřního prostoru vozidla. Nemůže obstát ani tvrzení, že výměnu řidičů po zastavení vozidla vylučuje výpověď policisty Vaníčka, když ten se nemohl stoprocentně dívat neustále na vozidlo. Žalobce v závěru tohoto žalobního bodu ještě zopakoval argumentaci týkající se námitek proti oprávněnému usnesení. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s.,

přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst.

1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., přičemž ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům uvedených ve výše zmíněných částech žaloby dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad části II. žaloby:

Ze správního spisu soud zjistil, že v dané věci rozhodoval magistrát, rozhodnutím ze dne 11.11.2011 (rozhodnutí vypraveno dne 18.11.2011), č.j. OSA/P-752/11-D/38. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 6.12.2011, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 7.12.2011. Správní orgán I. stupně vydal opravné usnesení dne 1.2.2012, kterým podle § 70 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“), opravil odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 11.11.2011, a to údaje týkající se nesprávné citace § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, když původně byl v rozhodnutí uveden ve vztahu k tomuto ustanovení zákon o silničním provozu, dále byl nahrazen na téže straně rozhodnutí nesprávný pojem „dálnice“ správným pojmem „silnice č. I/37“ a na straně 7 byl nahrazen nesprávný údaj „po odečtení tolerance o 76 km/hod.“ správným údajem „po odečtení tolerance o 72 km/hod.“. Rovněž i proti tomuto opravnému usnesení podal žalobce odvolání ze dne 17.2.2012, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 20.2.2012. Jak vyplývá ze správního spisu, o tomto odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 16.4.2012, č.j. KrÚ 25339/2012/ODSHI/14, jímž odvolání zamítl a napadené opravné usnesení potvrdil. Žaloba byla tedy podána ještě před rozhodnutím žalovaného o odvolání proti výše zmíněnému opravnému usnesení. Žalobce v této části žaloby (přičemž se k této problematice vrací ještě v dalších částech žaloby) napadá postup žalovaného, kdy podle jeho názoru je nemožné, aby žalovaný nevyčkal běhu odvolací lhůty ve vztahu k odvolání proti opravnému usnesení a „presumoval správnost opravného usnesení“. V tom se však žalobce hrubě mylí.

Podle ust. § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení nebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu proti usnesení se může odvolat účastník, jemuž se usnesení oznamuje. Odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek.

V dané věci je nesporné, že výše zmíněným opravným usnesením byly opraveny údaje v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž se nejednalo o opravu výroku tohoto rozhodnutí. V tomto případě tedy bylo namístě a v souladu s platnou právní úpravou, když o opravě rozhodnutí bylo rozhodováno opravným usnesením (§70 správního řádu). Z platné právní úpravy nevyplývá, že když bylo proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve znění před opravou výše zmíněnou podáno odvolání účastníkem správního řízení, tak že by

odvolací orgán musel „vyčkat“, zda a jakým způsobem bude rozhodnuto o odvolání podaném účastníkem správního řízení proti opravnému usnesení. Navíc podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu odvolání proti výše zmíněnému usnesení nemá odkladný účinek, čili v dané věci podle názoru krajského soudu ve smyslu výše zmíněné platné právní úpravy mohl žalovaný věcně rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž mohl vycházet ze znění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které obsahovalo i výše zmíněnou opravu provedenou opravným usnesením. Pokud žalobce v žalobě brojil proti výše zmíněné opravě, tak mu platná právní úprava dala možnost proti opravnému usnesení podat řádné odvolání podle správního řádu. Jestliže žalobce tak učinil, nedává mu platná právní úprava naopak možnost, aby očekával legitimně, že odvolací správní orgán nebude meritorně rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale že vyčká, jak „dopadne“ odvolání žalobce proti opravnému usnesení. Jestliže podle konstantní soudní judikatury „smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2009, č.j. 1As 112/2008-56), tak argumentum a simili v případě opravného usnesení musí být smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému usnesení rovněž pouze možnost účastníka správního řízení bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení. Jestliže tedy žalobce v žalobě brojí proti způsobu, rozsahu a předmětu opravy rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedené výše zmíněným opravným usnesením, tak mu platná právní úprava dává možnost bránit se proti této opravě s tvrzením o dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru žalobce, a to v rámci odvolacího řízení proti usnesení ze dne 1.2.2012, č.j. OSA/P-752/11-D/50, tj. proti zmíněnému opravnému usnesení. Žalovaný a potažmo ani krajský soud nebyli povinni a ani oprávněni se zabývat věcnou argumentací týkající se námitek žalobce směřujících proti opravnému usnesení, když takovou argumentací se mohl zabývat pouze odvolací orgán v řízení o odvolání proti opravnému usnesení. To však ještě v době podání žaloby, jak ostatně potvrdil i žalobce v žalobě, nebylo vydáno, takže jak žalovaný, tak i soud nemohli nahrazovat činnost odvolacího orgánu ve věci odvolání žalobce proti opravnému usnesení a zabývat se tak věcnými námitkami žalobce proti provedené opravě, tj. proti argumentaci správního orgánu I. stupně uvedené v jeho rozhodnutí o opravě, tj. opravném usnesení výše zmíněném. Žalovaný a rovněž tak soud však byli na druhé straně oprávněni vycházet ze znění rozhodnutí správního orgánu I. stupně po provedené opravě, když takový postup právní úprava nezakazuje, navíc zmíněné opravné usnesení nemá odkladný účinek (argumentace soudu viz výše). Tento žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Ad III. bod A žaloby.:

Žalobce zcela pominul, že platná právní úprava za den vydání rozhodnutí mj. považuje i den, kdy byl předán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, přičemž v dané věci z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že toto rozhodnutí bylo vypraveno dne 18.11.2011. Na tom nic nemění skutečnost, že v záhlaví tohoto rozhodnutí je uvedeno datum 11.11.2011, toto datum není dnem vypravení, tedy vydání rozhodnutí, ale je to pouze údaj o dni jeho vyhotovení. Žalobce tedy podával odvolání proti výše označenému rozhodnutí správního

orgánu I. stupně, tj. vyhotovenému dne 11.11.2011 a vydanému dne 18.11.2011. Stále se však jedná o jedno a totéž rozhodnutí správního orgánu I. stupně a soudu není jasné, jakým způsobem by měl být žalobce krácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) v případě uvedené námitky. Nepřezkoumatelným by se mohlo stát žalované rozhodnutí v případě, když by z výroku či ani z odůvodnění odvolacího orgánu nebylo zřejmé, jaké konkrétní rozhodnutí bylo předmětem rozhodnutí o odvolání, např. v případě, když by v odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán zmínil 2 různá rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako předmět své rozhodovací činnosti. Tak tomu v daném případě samozřejmě nebylo, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo označeno zcela nepochybně a přesně v souladu s platnou právní úpravou, přičemž navíc žalovaný ani nemohl rozhodovat o přezkumu jiného rozhodnutí, než proti kterému podal žalobce odvolání. Tento žalobní bod podle názoru krajského soudu obsahuje účelovou námitku, která nemá oporu nejen v platné právní úpravě, ale ani neodpovídá skutečnosti. Tento žalobní bod tedy shledal soud nedůvodným.

Ad III. bod B žaloby:

Žalobce se v této části žaloby opětovně vrací k problematice výše zmíněného opravného usnesení. Dospívá dokonce k závěru o nicotnosti žalovaného rozhodnutí v souvislosti s tím, jakým způsobem označil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí výše zmíněné opravné usnesení. Jak již soud výše zmínil, mohl žalovaný vycházet v odvolacím řízení ze znění rozhodnutí správního orgánu I. stupně po provedené opravě, tj. ve znění opravného usnesení výše zmíněného. Pokud žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „dne 2.2.2012 vydal správní orgán I. stupně opravné usnesení č.j. OSA/P-752/11-D-50, kterým byly opraveny zřejmé nesprávnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí“, přičemž žalobce takové označení opravného usnesení zpochybňuje, když mu „není však zřejmé, jaké opravné usnesení ze dne 2.2.2012 má žalovaný na mysli, když mně bylo doručeno pouze opravné usnesení č.j. OSA/P-752/11-D/50 ze dne 1.2.2012, a proti němu jsem podal řádné odvolání“, tak lze znovu opětovně konstatovat, že žalobce zcela pomíjí platnou právní úpravu. Podle té se nemusí datum vyhotovení a datum vydání rozhodnutí shodovat, takže dnem vydání uvedeného opravného usnesení nebylo datum 1.2.2012, ale datum 2.2.2012, jak žalovaný správně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Nejedná se o žádnou vadu, natož vadu způsobující nicotnost žalovaného rozhodnutí, když by ani nesprávné uvedení dne vydání opravného usnesení v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nezpůsobilo jeho nezákonnost. Den vydání rozhodnutí totiž není jediným označením tohoto usnesení, když dalším označením je i číslo jednací, navíc v dané věci bylo vydáno pouze jedno opravné usnesení, takže nemůže dojít k záměně s jiným opravným usnesením. Navíc specifikace tohoto opravného usnesení, respektive její správnost uvedená v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nevyplývá pouze z jeho formálního označení, ale i z popisu jeho obsahu, když žalovaný uvedl i rozsah opravy provedené tímto usnesením. Není proto soudu jasné, jakým způsobem a na jakých právech byl žalobce krácen v případě této námitky. Rovněž námitka žalobce o postupu žalovaného v rozporu s § 87 správního řádu je nedůvodná. V případě ust. § 87 se jedná o situaci, kdy správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, ruší nebo mění své rozhodnutí v případě podaného odvolání (jedná se o tzv. autoremeduru). V daném případě se však nejednalo o změnu rozhodnutí správního orgánu, když se jednalo o opravu jeho odůvodnění. Výrok rozhodnutí změněn nebyl. Žalobce v podstatě zaměnil aplikaci ust. § 70 s postupem žalovaného dle § 87 správního řádu, navíc jeho argumentace v tomto žalobním bodu opětovně

míří proti opravnému usnesení, kdy, jak soud již výše uvedl, nemůže soud nahrazovat činnost správního orgánu rozhodujícího o odvolání proti opravnému usnesení. Jak již soud výše uvedl (viz argumentace soudu k žalobnímu bodu ad II. žaloby), bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru žalobce se lze domáhat na základě opravného prostředku podaného proti opravnému usnesení, což žalobce učinil, a v době vydání žalovaného rozhodnutí ještě o tomto odvolání proti opravnému usnesení rozhodnuto nebylo (podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, čili soud v dané věci není oprávněn a ani povinen se zabývat přezkumem rozhodnutí o odvolání proti opravnému usnesení, které v době rozhodování žalovaného neexistovalo). Rovněž tvrzení žalobce o tom, že žalovaný nevyčkal výsledku odvolacího řízení o opravném usnesení, nemá oporu v platné právní úpravě (viz argumentace soudu k žalobnímu bodu ad II.). Pouze soud musí konstatovat, že pokud správní orgán I. stupně vydá opravné usnesení až poté, kdy účastník správního řízení podá odvolání proti neopravenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není to v rozporu s platnou právní úpravou. Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí provede správní orgán, který jej vydal, může tak učinit na požádání účastníka nebo z moci úřední, přičemž zákon dobu pro provedení opravy zřejmých nesprávností nijak neomezuje. Ostatně sám žalobce by jistě citoval platnou právní úpravu, kdyby tomu tak nebylo, tj. kdyby platná úprava stanovila lhůtu pro možnost vydání rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností (respektive pro vydání opravného usnesení). Blíže se však k této problematice opravného usnesení soud nemůže vyjadřovat, neboť nemůže nahrazovat činnost odvolacího orgánu v řízení o odvolání proti opravnému usnesení (argumentace soudu viz výše). Otázka, zda tedy v daném případě byly či nebyly „měněny údaje, které jsou pro rozhodnutí klíčové“, tedy zda došlo či nedošlo ke zcela „zjevnému změnění obsahu rozhodnutí“, může být předmětem odvolacích námitek a odvolacího řízení týkajícího se rozhodování o odvolání proti opravnému usnesení, když soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu. A to tím spíše, když jak výše bylo uvedeno, vychází ze skutkového a právního stavu existujícího v době vydání žalovaného rozhodnutí, přičemž v této době ještě o odvolání proti opravnému usnesení rozhodnuto nebylo. Zároveň platí, že odvolání proti zmíněnému opravnému usnesení nemá odkladný účinek, takže žalovaný správní orgán a potažmo i soud mohli vycházet ze znění rozhodnutí správního orgánu I. stupně po provedené opravě. Jiná situace by byla v případě, když by v důsledku provedené opravy bylo žalované rozhodnutí, tj. i rozhodnutí správního orgánu I. stupně po provedené opravě (neboť žalované rozhodnutí s rozhodnutím správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek), nepřezkoumatelné. Tak tomu v daném případě rozhodně nebylo. Opravené údaje v odůvodnění rozhodnutí totiž neměly vůbec vliv na popis přestupkového jednání žalobce, když uvedené opravené údaje vyplývají nejen z jiných částí rozhodnutí správního orgánu I. stupně (zejména výrok rozhodnutí, kde je jasně uvedeno, že k přestupku došlo tak, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost 90 km/hod. o 72 km/hod, a to nikoli na dálnici, jak je mylně uvedeno v jednom odstavci na str. 6. neopraveného rozhodnutí, ale na silnici č. I/37 v katastru obce Čeperka, přičemž tímto jednáním spáchal žalobce přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, tedy nikoli zákona o provozu na pozemních komunikacích, jak je mylně uvedeno v neopraveném rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a že rychlost byla překročena po odečtení tolerance nikoli o 76 km/hod, jak je mylně uvedeno na str. č. 7. rozhodnutí správního orgánu I. stupně před provedením opravy, ale po odečtení tolerance o 72 km/hod, jak je správně uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž je tento

správný údaj uveden i v dalších částech tohoto rozhodnutí, např. na str. 2. Navíc k tomu obiter dictum je nutné poznamenat, že institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění (srov. rozsudek NSS ze dne 31.3.2010, č.j. 1Afs 58/2009-541). V daném případě výše zmíněné opravované údaje byly správně uvedeny v podkladech opravovaného rozhodnutí, a v ostatních částech tohoto rozhodnutí, zejména v jeho výroku. Krajský soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i rozhodnutí žalovaného byla přezkoumatelná a netrpěla některou z vad uvedených v § 76 odst. 1 s.ř.s., respektive že tato rozhodnutí nebyla nicotná. Proto soud dospěl k závěru, že i tento žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad III. bod C žaloby:

Žalobce v této části žaloby brojí rovněž proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí s tím, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami, a dále v této části žaloby věcně polemizuje s odůvodněním žalovaného rozhodnutí (tvořícím s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek). Žalobce v podstatě obhájí své tvrzení o tom, že uvedené vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, když po zastavení vozidla Policií ČR dne 18.4.2011 před příchodem policisty k vozidlu uvedenému ve výroku rozhodnutí o přestupku, došlo k výměně osoby řidiče za osobu jinou, která v tomto vozidle byla. Jak vyplývá ze správního spisu, zejména z ústního jednání ze dne 30.9.2011, a ostatně žalobce to ani v žalobě nezpochybnuje, uvedené vozidlo jelo zmíněnou naměřenou rychlostí, tedy v uvedeném úseku překročilo zde stanovenou nejvyšší rychlost. Žalobce ani nepopřel skutečnost, že v době příchodu policisty k vozidlu výše zmíněnému seděl na místě řidiče, odkud pak také vystoupil. Nesouhlasil však s tím, že by právě on řídil vozidlo v době spáchání přestupku, dle jeho vyjádření ve vozidle cestovalo více osob a policistovi trvalo cca 30 sekund než po zastavení vozidla došel k vozidlu ke dveřím řidiče. Z argumentace žalobce, kterou žalobce v podstatě zastával i v žalobě, vyplývá, že během této doby dle jeho názoru došlo k výměně osoby řidiče za osobu jinou, která taktéž cestovala v uvedeném vozidle, tedy že si žalobce „přesedl“ po zastavení vozidla řízeného v době spáchání přestupku jinou osobou na místo řidiče. Je poněkud zvláštní, že žalobce tuto verzi uvedl až po ústním jednání výše zmíněném, po výsledku svědka policisty Vaníčka, a to až v písemném vyjádření ze dne 12.10.2011, v němž uvedl, že dne 18.4.2011 v době okolo 21:01 hodin vozidlo neřídil a ve vozidle bylo v této době více osob. Nicméně samozřejmě žalobce, jako každý obviněný z přestupku, může v průběhu řízení o přestupku uvádět novou argumentaci, tedy argumentaci, kterou dříve neuvedl. Správní orgán se samozřejmě touto argumentací obsahující obhajobu obviněného musí věcně zabývat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Tato povinnost je navíc umocněna tím, že judikatura dovodila, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro soudní trestání a v přestupkovém řízení je třeba analogicky aplikovat pravidla trestního práva, pokud správní právo danou otázku neřeší a analogie není na újmu účastníka (srov. rozsudek NSS č.j. 1As 27/2008-67). Je tedy „na obviněném, jakou procesní strategii zvolí“ a „správní orgán je povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví“ (srov. rozsudek NSS č.j. 1As 96/2008-115). V odůvodnění rozhodnutí pak je správní orgán povinen podle § 68 odst. 3 správního řádu uvést důvody výroků, podklady pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se řídil při hodnocení a výkladu

právních předpisů, informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami a účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Pokud je rozhodnutí o přestupku předmětem soudního přezkumu ve správním soudnictví, tak je nutné respektovat, že cílem soudního přezkumu „je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky“ (rozsudek NSS č.j. 9As 1/2010-58). V dané věci podle názoru krajského soudu správní orgány této povinnosti dostály.

Žalobce přehlédl, že rozhodnutí žalovaného tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek. Tedy žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že se žalovaný nevypořádal s jeho věcnou námitkou, když úvaha jí se týkající je obsažena již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a již to obsahuje podrobnou skutkovou a právní argumentaci týkající se uvedeného přestupkového jednání. K uvedené verzi žalobce o tom, že si před příchodem policisty ve vozidle přesedl, tedy že v době spáchání přestupku řídila vozidlo jiná osoba než žalobce, uvedl správní orgán I. stupně následující argumentaci, kterou soud pro přehlednost cituje následovně ze str. 5. rozhodnutí správního orgánu I. stupně:

„Správní orgán nevylučuje, že ve vozidle cestovalo více osob. Svědecky to nelze ani vyloučit ani potvrdit, neboť zasahující policista si již na tuto okolnost nevzpomíná. Ve vozidle cestovala kromě obviněného minimálně ještě jedna osoba, a to žena, která je zachycena na záznamu, jak v průběhu jednání policisty s obviněným vystupuje ze zastaveného vozidla ze strany spolujezdce. Správní orgán podrobně prostudoval pořízený videozáznam a z něj jasně vyplývá, že v 21:01:28 hodin vozidlo Toyota zastavilo na pokyn Policie. Až do 21:01:43 hodin stojí vozidlo Toyota s rozsvícenými brzdovými světly, čili osoba sedící na místě řidiče nohou tlačí na brzdový pedál, proto výměna řidiče do této doby nemůže proběhnout. Ve 21:02:03 se ve vozidle rozsvítí interiérové stropní světlýko, které se odráží v horním zpětném zrcátku. Pokud by se v době od rozsvícení tohoto světlýka osoby vyměňovaly, musely by přesouvajícími se těly odraz světla ve zpětném zrcátku zakrýt, což by bylo na záznamu vidět, protože by alespoň na nějakou chvíli světlýko přestalo svítit. Světlo ale svítilo nepřetržitě až do doby, kdy ke dveřím vozidla Toyota přistoupil policista. K záměně řidiče tak mohlo dojít pouze v časovém úseku mezi 21:01:43 hod., kdy zhasla brzdová světla a 21.02:03 hod., kdy se rozsvítilo stropní světlo ve vozidle, což činí cca 20 sekund. Správní orgán nechce nikterak spekulovat o fyzických možnostech a vlastnostech osob ve vozidle, ale je toho názoru, že není možné, aby se člověk urostlejší postavy, jako je MUDr. N., během 20ti sekund přemístil ze sedadla vedlejšího či zadního spolujezdce v interiéru vozidla, který k takovému manévru není dostatečně prostorný, na místo řidiče. Dva dospělí lidé by se tak protahovali kolem sebe v přední části vozidla, kde je řadící páka a středový panel a také volant, který do prostoru vozidla dost vyčnívá a ubírá tak místo pro uváděný zaměňovací manévru. Navíc by pohyb přesouvajících se těl byl znatelný i na stabilitě vozidla, ale na záznamu vozidlo Toyota po celou dobu, než k němu policista přistoupil, stojí bez sebemenšího zhoupnutí či pohybu do strany. Výměnu řidičů po zastavení vozidla vylučuje i výpověď policisty, který jako svědek zdůraznil, že jak po celou dobu měření, tak i po zastavení vozidla toto sledoval, navíc při zastavování vozidla si kontroloval polohu řidiče ve vozidle, jednak kvůli své bezpečnosti, a také z důvodu, zda se ve vozidle něco neděje“.

Uvedený závěr má oporu v provedeném dokazování a je i z hlediska věcné argumentace pro soud přesvědčivý. Rozhodnutí o přestupku jako z podkladu rozhodnutí vychází zejména z výsledku policisty prap. Jiřího Vaníčka, který při ústním jednání dne 30.9.2011 k dotazu žalobce jako obviněného, zda po celou dobu do vozidla viděl, vypověděl, že „po celou dobu měření rychlosti až po zastavení vozidla jsem toto vozidlo sledoval, při zastavování vozidla jsem vizuálně kontroloval polohu řidiče ve vozidle, jednak i kvůli svojí bezpečnosti, také i kvůli tomu, zda se tam něco neděje.“ Dále správní orgán vycházel z videozáznamu, ze kterého vyplynuly výše zmíněné skutečnosti. K jednotlivým námitkám žalobce, uvedeným v této části žaloby, soud uvádí následující:

Krajský soud je na rozdíl od žalobce názoru, že provedené důkazy, z nichž vychází žalované rozhodnutí, jsou „průkazné“ a nejsou „rozporné“. Z výpovědi jmenovaného policisty a z popisu provedeného důkazu videozáznamem nevyplývá žádný rozpor mezi těmito důkazy a rovněž z nich nelze zjistit pravdivost verze žalobce o zmíněném „přesednutí“. K námitce žalobce o tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že ve vozidle cestovalo více osob, přičemž uvedená okolnost je stěžejní pro náležité zjištění osoby, která vozidlo skutečně řídila, soud uvádí, že toto tvrzení žalobce nemělo na závěry správního orgánu žádný vliv. Správní orgán totiž nevycházel z verze žalobce o tom, že by některá z těchto jiných osob než žalobce řídila v době spáchání přestupku zmíněné vozidlo. Správní orgán přece ve svém rozhodnutí nevyvracel toto tvrzení žalobce o existenci více osob v daném vozidle (na str. 5. správní orgán uvádí, že „...nevylučuje, že ve vozidle cestovalo více osob“). Správní orgán dokonce ve svém rozhodnutí konstatoval, že ve vozidle cestovala kromě obviněného minimálně ještě jedna osoba, a to žena, která je zachycena na záznamu, jak v průběhu jednání policisty s obviněným vystupuje ze zastaveného vozidla ze strany spolujezdce. Není pravdou, že se žalovaný nevyjádřil k navrhovanému důkazu výsledkem druhého policisty a provozovatele vozidla, když na straně 4 žalovaného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „výsledky druhého policisty, který pouze řídil policejní vozidlo, a provozovatele vozidla by, dle názoru odvolacího orgánu, k objasnění údajné výměny řidiče nemohly nijak přispět, neboť policista musel mít výhledové poměry téměř shodné s videozáznamem a provozovatel vozidla nemůže potvrdit, kdo ve skutečnosti vozidlo řídil“. Krajský soud je rovněž názoru, že by uvedené výsledky byly nadbytečné. Žalobce s uvedeným závěrem žalovaného v další části polemizoval, když tvrdil, že nevyslechnutý policista prokazatelně vnímal celou situaci z jiného pohledu i úhlu než je pořízený záznam, vnímal ji svými smysly, tedy rozhodně kvalitněji, než je pořízený záznam, a to v době, kdy již bylo přitmí a automobil měl tónovaná skla, přičemž tuto argumentaci uváděl již v průběhu správního řízení. K této námitce žalobce i správní orgán však konstatoval, že i přes tmou a tónované zadní sklo je na záznamu ve stojícím vozidle možné rozeznat obrysy hlavy řidiče, jak se nahýbá mírně ke středu vozidla, zřejmě ke středovému panelu, a že tedy uvedené tvrzení považuje správní orgán za účelové. Navíc uvedený důkaz videozáznamem byl podpořen výpovědí zmíněného policisty, který zdůraznil, že jak po celou dobu měření, tak i po zastavení vozidla toto sledoval, navíc při zastavování vozidla si kontroloval polohu řidiče ve vozidle, jednak kvůli své bezpečnosti, a také z důvodu, zda se ve vozidle „něco neděje“. Oba provedené důkazy tedy nevykazují žádné rozporné skutečnosti a vyvracejí verzi žalobce o zmíněném přesednutí. Navíc, kdyby tato verze byla pravdivá, tak by ji zřejmě žalobce uvedl hned, tedy při kontrole uvedeného vozidla Policií ČR (k oznámení o přestupku se žalobce odmítl vyjádřit i ho podepsat, viz oznámení přestupku založené ve spise), nebo by ji určitě uvedl v protokolu o prvním ústním jednání konaném dne 27.6.2011, případně v rámci druhého

ústního jednání dne 30.9.2011, nikoli až dodatečně v písemném vyjádření ze dne 12.10.2011. Navíc by určitě, pokud v tomto písemném vyjádření tvrdil, že ve vozidle bylo více osob, navrhl výslech svědeckou výpovědí některé z těchto osob, která by svědčila ve prospěch jeho verze „přesednutí“ na místo řidiče po spáchání zmíněného přestupku údajně jinou osobou. Navíc by jistě žalobce, kdyby jeho verze byla skutečně pravdivá, jistě uvedl důvod, proč došlo k uvedenému „přesednutí“, a specifikoval by onoho tajemného řidiče, který dle jeho tvrzení přestupek skutečně spáchal (případně by blíže popsal další okolnosti a důvody tvrzeného údajného „přesednutí“). Z žaloby tedy vyplývá, že žalobce svou verzi o přesednutí „umístil“ do doby mezi 21:01:43 hod. (v té době zhasla brzdová světla zmíněného vozidla, k tomu správní orgán I. stupně uvedl, že do té doby od okamžiku zastavení vozidla na pokyn Policie ČR stálo toto vozidlo s rozsvícenými brzdovými světly, čili osoba sedící na místě řidiče nohou tlačila na brzdový pedál, výměna řidiče do této doby nemohla proběhnout) a 21:02:03 hod., kdy došlo k rozsvícení stropního interiérového světla. Jak vyplývá z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i z žaloby, realizaci uvedené verze žalobce „umístil“ do zmíněné doby, tj. do doby oněch 20 vteřin mezi 21.01:43 hod. (zhasnutí brzdových světel) a 21:02:03 hod. (rozsvícení stropního interiérového světélka). Správní orgán sice připustil, že k záměně řidiče by mohlo dojít pouze v tomto časovém úseku, avšak realizaci této verze vyloučil s ohledem na fyzické možnosti a vlastnosti osob ve vozidle, kdy podle jeho názoru „není možné, aby člověk urostlejší postavy, jako je MUDr. Němeček, se během 20 sekund přemístil ze sedadla vedlejšího či zadního spolujezdce v interiéru vozidla, který k takovému manévru není dostatečně prostorný, na místo řidiče.“ Dva dospělí lidé by se tak „protahovali“ kolem sebe v přední části vozidla, kde je řadící páka a středový panel a také volant, který do prostoru vozidla dost vyčnívá a ubírá tak místo pro uváděný zaměňovací manévru. Navíc by pohyb přesouvajících se těl byl znatelný i na stabilitě vozidla, ale na záznamu vozidlo Toyota po celou dobu, než k němu policista přistoupil, stojí bez sebemenšího zhoupnutí či pohybu do strany. Správní orgán tak vůbec nepřipustil, vzhledem k tělesné konstituci žalobce a vzhledem k fyzickým možnostem dalších osob ve vozidle, přičemž toto tvrzení správního orgánu I. stupně žalobce nenapadl ani v odvolání, ani v žalobě, že by bylo vůbec možné během tak krátké doby toto přesednutí realizovat. Z uvedené svědecké výpovědi vyplývá, že zasahující policista sledoval a kontroloval polohu řidiče ve vozidle, takže soud považuje z tohoto důvodu, výše zmíněný závěr správního orgánu I. stupně, který vylučuje věrohodnost verze žalobce o přesednutí, za správný. Na tomto místě je nutné konstatovat, že námitky žalobce, v podstatě veškerá jeho tvrzení v průběhu správního řízení, neobsahují jasný popis jeho jednání, pouze se jedná o výtky žalobce směřované vůči zjištěním správního orgánu, aniž by žalobce sám jasně popsal, jak k údajnému přesednutí skutečně došlo. Například v žalobě tvrdí, že „touto, domnívám se záměrnou manipulací s fakty, která je zcela v rozporu s důkazní situací, se vyhýbá a nevypořádává s mými argumenty, proč došlo k rozsvícení stropního interiérového světélka – např. tím, že by byl ve vozidle uvnitř pohyb a následkem tohoto pohybu by došlo k aktivaci inter. světla, např. zavadením o spínač.“ Správní orgán I. stupně nebyl povinen ex officio provádět důkazy ve prospěch verze žalobce, když z důkazů, provedených správním orgánem, vyplynul závěr o tom, že žalobce se uvedeného přestupkového jednání skutečně dopustil. Proto by bylo již nadbytečné provádět další dokazování (např. znaleckým posudkem či vyjádřením výrobce k možné záměně řidiče s jinou spolucestující osobou), jak navrhoval žalobce. Krajský soud tedy přisvědčil žalovanému, když ten v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že „...je pouze na správním orgánu, které důkazy k prokázání viny obviněného použije a které nikoli“ (srov. str. 4. žalovaného rozhodnutí).

Ostatně podle konstantní soudní judikatury, „provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může odmítnout v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1As 44/2009-101).

Krajský soud shledal tedy i tento žalobní bod nedůvodným.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, protože byl v řízení neúspěšný, a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24.9.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová